27/01/2019

Ο Σεβασμιώτατος κ. Παντελεήμων στα Παλατίτσια Ημαθίας (φώτο)

/ Ενορίες

Την Κυριακή 27 Ιανουαρίου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, κ. Παντελεήμων, λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου στα Παλατίτσια Ημαθίας, επί τη εορτή της Ανακομιδής των Ιερών Λειψάνων του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου.

Στο τέλος, ο Σεβασμιώτατος χειροθέτησε Αναγνώστη τον κ. Αντώνιο Κακαγιάννη.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου είχε ως εξής:

«Καί ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρά ἁμαρτωλῷ ἀν-δρί εἰσῆλθεν καταλῦσαι».

Μία σωτήρια συνάντηση μᾶς πε-ρι--έγραψε τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, τή συνάντηση τοῦ Χρι--στοῦ μέ τόν ἀρχιτελώνη τῆς Ἰεριχοῦς, τόν Ζακχαῖο, ἕναν ἄν-θρωπο, ὁ ὁποῖος εἶχε τή φήμη τοῦ ἐκμεταλλευτοῦ τῶν ἀνθρώπων, ἑνός ἀνθρώπου πού πλούτιζε κα-τα--πιέζοντας τούς συμπολίτες του καί κερδίζοντας μέ ἄδικο τρόπο ἀπό τόν κόπο τους.

Καί ὅμως παρά ὅλα τά ἀρνητικά πού ἀκουόταν εἰς βάρος τοῦ Ζα-κ-χαίου, ὅταν κυκλοφόρησε ἡ εἴδη-ση ὅτι ὁ Χριστός θά περάσει ἀπό τήν Ἰεριχώ, ἐκεῖνος ἔσπευσε καί ἀνέ-βηκε σέ ἕνα δένδρο στόν κε-ντρικό δρόμο τῆς πόλεως, προκει-μένου νά δεῖ τόν Χριστό, καθώς, ἐπειδή ἦταν μικρόσωμος, τό πλῆ-θος πού συγκεντρώθηκε τόν ἐμπό-διζε.

Ἡ ἐξέλιξη τοῦ περιστατικοῦ εἶναι γνωστή σέ ὅλους μας καί τήν ἀκούσαμε πρό ὀλίγου νά τήν περι-γράφει καί ὁ ἱερός εὐαγγελιστής Λου-κᾶς. Ὁ Χριστός κάλεσε τόν Ζακ-χαῖο νά κατεβεῖ ἀπό τό δέν-δρο, λέγοντάς του ὅτι θέλει νά μεί--νει στό

σπίτι του, καί ἐκεῖνος ὑπο-σχέθηκε νά χαρίσει τή μισή του περιουσία στούς πτωχούς καί νά ἐπιστρέψει τό τετραπλάσιο σέ ὅσους εἶχε ἀδικήσει ἤ συκοφα-ντή-σει.

Σέ αὐτή τήν ἐντυπωσιακή ἀλλα-γή τοῦ ἀρχιτελώνου Ζακχαίου ἐ-στι-άζεται συνήθως ἡ προσοχή μας, καί ὁ Ζακχαῖος ἀποτελεῖ ἀναμ-φί-βολα τόν πρωταγωνιστή, πού μᾶς διδάσκει μέ τό μέγεθος καί τή δύ-ναμη τῆς μετανοίας του.

Ὅμως ὁ ἱερός εὐαγγελιστής ἀνα-φέρεται καί σέ κάποιους ἄλλους. Ἀναφέ-ρε-ται σέ κάποιους πού ἐνο-χλοῦνται ἀπό τήν ἐπιλογή τοῦ Χρι-στοῦ νά μείνει στήν οἰκία τοῦ Ζακχαίου. Ἐνοχλοῦνται ἀπό τήν ἐπιλογή τοῦ Χριστοῦ νά ἐπισκε-φθεῖ κάποιον πού θεωροῦσαν ἁμαρ-τωλό καί κατά συνέπεια ἀκα-τάλληλο γιά νά συναναστρέφεται μαζί του ὁ διδάσκαλος.

Ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς δέν τούς κατονομάζει, ἀλλά εἶναι εὐνόητο ποιοί εἶναι. Εἶναι κάποιοι δῆθεν εὐ-σεβεῖς, κάποιοι πού ἔχουν ἄπο-ψη γιά ὅ,τι συμβαίνει γύρω τους καί ἔχουν μία εὐκολία νά κρίνουν καί νά κατακρίνουν τούς πάντες, ἀκόμη καί τόν Χριστό, γιά τίς ἐπι-λο-γές του, χωρίς νά λαμβάνουν ὑπόψη τους ἤ νά θέλουν νά κα-τα-νοήσουν τή σημασία καί τό βαθύ-τερο νόημα τῶν ἐπιλογῶν καί πρά-ξεων του. Εἶναι αὐτοί οἱ ὁποῖοι καί σέ ἄλλες παρόμοιες περιπτώ-σεις κατακρίνουν τόν Χριστό καί ἀγανακτοῦν ἐναντίον του, λέγο-ντας ὅτι πῆγε νά μείνει σέ ἕνα ἁμαρ-τωλό ἄνθρωπο.

«Καί ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρά ἁμαρτωλῷ ἀν-δρί εἰσῆλθεν καταλῦσαι».

Πόση διαφορά ὑπάρχει ἀνάμεσα στίς δύο εἰκόνες πού μᾶς παρου-σία-σε τό σημερινό εὐαγγέλιο. Ὁ ἁμαρτωλός Ζακχαῖος ἀνταποκρί-νε-ται στήν πρόσκληση τοῦ Χρι-στοῦ, ἀλλάζει τή ζωή του μέ τή μετάνοια καί κερδίζει τή σωτηρία. Οἱ δῆθεν εὐσεβεῖς παραμένουν στήν ἁμαρτία, γιατί ἁμαρτία εἶναι ἡ κατάκριση, καί μάλιστα διπλῆ, γιατί δέν κατακρίνουν μόνο τόν Ζακχαῖο ὡς ἁμαρτωλό ἀλλά καί τόν Χριστό πού τόν ἐπισκέπτεται. Καί ἔτσι στεροῦνται καί τή χαρά τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Χριστοῦ, πού ἀπολαμβάνει ὁ Ζακχαῖος, καί τή χαρά τῆς σωτηρίας, διότι ὅποιος κρί-νει καί κατακρίνει τούς ἀδελ-φούς του, αὐτός κρίνεται καί κα-τα-κρίνεται ἀπό τόν Θεό.

«Καί ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρά ἁμαρτωλῷ ἀν-δρί εἰσῆλθεν καταλῦσαι».

Ἡ στάση τῶν ἀνθρώπων πού πε-ριγράφει ὁ ἱερός εὐαγγελιστής, ὁ γογγυσμός καί ἡ ἀγανάκτησή τους ἔναντι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί ἡ κρίση καί ἡ κατάκρισή τους ἐπα-ναλαμβάνεται σέ ὅλες τίς ἐποχές. Ἐπαναλαμβάνεται ἀπό ἀνθρώ-πους πού

βρίσκονται ἐκτός Ἐκ-κλη--σίας, ἀλλά νομίζουν ὅτι μπο-ροῦν νά κρίνουν καί νά κατακρί-νουν ὅσα συμβαίνουν σέ αὐτήν καί ὅσα κάνουν οἱ λειτουργοί της, χωρίς νά γνωρίζουν οὔτε τίς συν-θῆκες οὔτε τούς λόγους γιά τούς ὁποίους τά κάνουν.

Ἐπαναλαμβάνεται, δυστυχῶς, κά--ποιες φορές καί ἀπό ἀνθρώπους ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, πού ἔχουν μία εὐκολία νά κρίνουν καί νά κα-τακρίνουν, ἀδιαφορώντας γιά τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ: «μή κρίνετε, ἵνα μή κριθεῖτε», καί καταδικάζο-ντας τόν ἑαυτό τους στήν κρίση τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ εἶχαν τήν εὐ-καιρία καί τή δυνατότητα νά τήν ἀποφύ-γουν.

Ἔτσι, ἀδικοῦν ὅλοι αὐτοί τόν ἑαυτό τους καί συγχρόνως θέτουν προσκόμ-ματα στό ἔργο τῆς Ἐκ-κλη-σίας καί τῶν λειτουργῶν της, οἱ ὁποῖοι, ὅ,τι καί ἄν κάνουν, ἀπο-βλέπουν στή σωτηρία τῶν ἀνθρώ-πων, πού ἀποτελεῖ καί τόν σκοπό τῆς Ἐκκλησίας μας.

Αὐτό συνέβη καί μέ τόν μεγάλο ἱε-ράρχη καί πατέρα τῆς Ἐκκλη-σίας μας, ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυ-σόστομο, τοῦ ὁποίου τή μετακο-μι-δή τοῦ ἱεροῦ λειψάνου του ἀπό τά Κόμανα τοῦ Πόντου, ὅπου ἐκοι-μή-θη ἐξόριστος, στήν Κωνσταντι-νού-πολη ἑορτάζουμε σήμερα.

Βρέθηκε ὁ ἅγιος στό στόχαστρο τῆς κριτικῆς τόσο τῆς αὐτοκράτει-ρας Εὐδοξίας ὅσο καί κάποιων ἐπι-σκόπων πού ἐνοχλοῦντο ἀπό τά κηρύγματά του, ἀπό τό ἔργο του, ἀπό τή συμπαράσταση πού προσέ-φερε στούς πτωχούς καί ἀδικου-μέ-νους, ἀπό τήν ἁγία ζωή του. Καί γι᾽ αὐτό τόν συκο-φά-ντη-σαν, τόν κα-τεδίκασαν καί τόν ἐξό-ρισαν, πα-ρά τήν ἀντίδραση τοῦ λαοῦ τῆς Κων-σταντινουπόλεως πού τόν ἀγα-ποῦσε, ἐμποδίζοντάς τον νά συνεχίσει τό ἔργο του.

Ὅμως τό ἔργο καί ἡ προσωπικό-τη-τα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυ-σο-στόμου εἶναι αὐτή πού παρα-μέ-νει ζωντανή μέσα στήν Ἐκκλη-σία καί μᾶς φωτίζει ὅλους, ἐνῶ ὅσοι τόν ἔκριναν καί τόν κατέ-κρι-ναν ξεχάστηκαν καί λησμονήθη-καν.

Ἐκεῖνος ἀδικήθηκε ἀπό κά-ποιους ἀνθρώπους, δικαιώθηκε ὅμως ἀπό τόν Θεό καί τιμᾶται ἀπό τήν Ἐκ-κλη-σία ὡς μέγας φωστήρ καί ἱε-ράρ-χης της.

Ἄς διδαχθοῦμε, λοιπόν, καί ἐμεῖς ἀπό τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνά-γνω-σμα, ἀλλά καί ἀπό τή ζωή τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, καί ἄς ἀποφεύγουμε τήν κρίση καί τήν κατάκριση, ὥστε καί διά τῶν πρεσβειῶν του, νά κερδίσουμε καί ἐμεῖς τή σωτηρία μας, ὅπως καί ὁ ἀρχιτελώνης Ζακχαῖος.

Ὁ Χριστός, ὅπως εἶπε καί σέ ἄλλη εὐκαιρία, «οὐκ ἦλθε καλέσαι δικαίους ἀλλά ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν». Εἶδε, λοιπόν, ὅλους πού τόν ἐπευφημοῦσαν, ἀλλά ἤθελε νά σώσει τόν ἁμαρτωλό Ζακχαῖο καί γι᾽ αὐτό ζήτησε νά πάει στό σπίτι του.

Καί ὄντως σώθηκε ὁ Ζακχαῖος, πέρα ἀπό τίς ἐλεημοσύνες πού ἔκανε, γιατί βασικά μετανόησε γιά τή ζωή του.

Ἔτσι, λοιπόν, πολλές φορές καί ἐμεῖς δέν γνωρίζουμε γιατί ὁ ἱερεύς, ὁ ἀρχιερεύς μπορεῖ νά κάνει τό ἄλφα ἤ βῆτα ἔργο, γιατί δέν γνωρίζουμε ποιά εἶναι τά κίνητρά του γι᾽ αὐτό τό ἔργο ἤ τήν ἀπόφαση. Βασικά τό ἔργο μας εἶναι νά σώσουμε τόν ἄνθρωπο καί κυρίως αὐτούς πού ἔχουν περισσότερη ἀνάγκη, ὄχι αὐτούς πού εἶναι μέσα στήν Ἐκκλησία, ζοῦν μυστηριακή ζωή, ἔχουν ἐξομολόγηση, ἀλλά αὐτούς οἱ ὁποῖοι στεροῦνται ὅλων αὐτῶν, στεροῦνται τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι κάθε ποιμένας, κάθε ἱερεύς ἔχει αὐτή τήν ἀγωνία, νά σώσει τόν πλανηθέντα ἄνθρωπο. Γι᾽ αὐτό πρέπει νά εἴμεθα πολύ προσεκτικοί καί νά μήν κρίνουμε γιά νά μήν κριθοῦμε.